

was zei hij: „je moet bidden Henk!..”
„En als me dit wapen door mijn onge-
loof ontvalt, wat dan?” —

„Dan wil ik het probeeren voor je te
doen! We zijn toch vrienden?”

Henk stond op en gaf Bart een hand.
„Goed, doe dat . . . ik reken op je!”
zei hij kort, en met vaste greep nam
Bart hem aan, sterk in zijn heilig voor-
nemen.

Het was reeds laat toen Bart vertrok.

Zij zouden elkaar spoedig weerzien,
was de afspraak geweest. Er was een
nieuwe band gelegd tusschen hen en
Bart was er blij mee. Ze zouden zeker
alles herwinnen.

Buiten was het zwoel en drukkend
warm. Nog zong de lijster en ergens
speelde een piano door de stille zomer-
avond. Toen Henk eindelijk de waranda-
deuren sloot, was er een biddend heim-
wee in hem dat den verloren weg terug
zocht naar God.

OOGST

In onderbroeken, rood en blauw,
De borst tot aan den gordel naakt,
Staan, zwetende en bruin geblaakt,
De zichters in de rijpe gouw.

Zij weten van geen uur of tijd.
Zij spreken weinig, drinken veel.
De werkdrijf greep hen bij de keel,
Hen steekt de horzel van de vlijt.

En wat omlaag gereten is,
En wat terneergesmeten is,
Vervalt 't geweld van vrouwenhanden.

Zij werken als hun kerels stug;
Er is geen stilstand of terug,
Wijl achter hen hun jeugd verbrandde.

WILLEM DE MÉRODE